

Isus je spasio čak i mene

Na svijet sam došao 9. travnja 1925. godine u španjolskoj pokrajini Vizcaya. Kad mi je bilo jedanaest godina, u građanskom mi je ratu poginuo otac. Nekoliko dobronamjernih, ali zavedenih, rođaka usmjerilo me na to da pođem putem svećeništva pa sam 24. rujna 1949. godine zaređen za svećenika. Potom sam punih osam godina u Španjolskoj bio djelatnik u radu s mladima. Premda sam pokušavao druge, sâm uopće nisam imao nutarnji mir. Usprkos svim zavjetima na siromaštvo, čistoću

i poslušnost, usprkos neprestanim molitvama i pokorama, nije mi uspijevalo pobijediti strah i nemir vlastitog srca.

Najsavjesnije sam se držao nebrojenih pravila i propisa, primao sakramente i provodio obrede, a da nisam poznavao Krista kao svog Spasitelja niti pak sam imao volju za čitanjem Božje riječi. Stoga nisam mogao drugima predavati nešto što ni sâm nisam imao. No nikada mi nije ni palo na pamet da bi moja služba mogla biti protivna Duhu Svetom.

Božje milosrdno vodstvo

U međuvremenu mi je ponuđeno mjesto vikara u župi "Marijina spasenja" u gradu Rocha u Urugvaju. Prihvatio sam ga te vjerno provodio svoje poslanje, ali nisam nalazio spasenje od svoje muke.

Nikada do tada nisam razgovarao s nekim evanđeoskim kršćaninom (ili s protestantom, kako ih se obično naziva) niti sam imao ikakvu želju prijeći u drugu vjeru. No Bog me u svojem milosrđu

vodio na drugačiji način. Naime, u rujnu 1958. godine susreo sam u Buenos Airesu dvije evanđeoske kršćanke. Njihove riječi ostavile su ugodan dojam u mojoj duši. Molile su se Bogu s potpunim uzdanjem i temeljito su poznavale Njegovu riječ. Upitale su me jesam li spašen. Odgovorio sam da se nadam da ću jednom biti spašen na temelju Isusove zasluge i vlastitih dobrih djela. Tome su se usprotivile s dva biblijska retka: “Opravdani, dakle, vjerom, mir imamo s Bogom ... i krv Isusa Krista, Sina njegovog, čisti nas od svakoga grijeha” (Rimljanima 5,1 i 1. Ivanova 1,7). Na to sam izjavio: “To je ono što se po nauku Katoličke crkve događa tijekom mise, kada se svakodnevno prinosi žrtva za naše grijeha i za mrtve.” Njihov odgovor glasio je: “Rimokatolička crkva i njezini svećenici mogu reći što hoće, no Biblija nam jamči: “A gdje je oprostjenje toga, nema više prinosa za grijeh” (Hebrejima 10,18).

Biblija kao temelj propovijedanja

Odmah sam pisao prijateljima u Španjolsku neka mi pošalju dvije Biblije: jedna je bila rimokatolički prijevod “Nacar-Colunga”, a druga je bila evanđeoska Biblija “Reina-Valera”. Čim su Biblije stigle počeo sam ih požudno čitati, i to sedam do osam sati dnevno. Zaključio sam da obje imaju jednak sadržaj i da se razlikuju samo po izboru riječi i po imenima svojih prevoditelja.

Božja riječ počela je iz korijena mijenjati moje razmišljanje. Nakon što sam proveo tri mjeseca u toj istinskoj “školi Božjoj”, otputovao sam u Buenos Aires sa željom da konačno upoznam evanđeoske kršćane. Tri duga dana pribivao sam njihovim susretima i raspravljao s njima. To je bilo dovoljno da me se uvjeri da je nemoguće da bi ti ljudi, koji su puni mira i radosti i uvijek se mole Bogu u ime Isusa Krista, mogli biti na pogrešnom putu.

Po povratku u Rochu nisam mogao ništa drugo doli naviještati Bibliju vjernicima svoje župe. Na misama koje sam vodio tih dana služio sam se, primjerice, usporedbom o sijaču, ili izvješćem o slijepcu pred Jerihonom ili Isusovim iskušenjem u pustinji. Iskoristio sam prigodu da i one koji su pohađali crkvu potaknem na čitanje Biblije. No nisam na temelju Biblije naučavao nijednu rimokatolič-

ku dogmu i bio sam čvrsto odlučio da neću napadati Rimokatoličku crkvu. Vlastito spasenje u to mi je doba izgledalo vrlo daleko. Osim toga, još sam uvijek bio vezan uz Crkvu osobnim interesima.

Stoga sam bio vrlo začuđen kad mi je na godišnjicu dolaska u Rochu, 21. veljače 1959. godine, došao biskup i saopćio da sam optužen da propovijedam “kao protestant”, zbog čega moram napustiti tu dijecezu i vratiti se natrag u Španjolsku.

Da sam bio propovijedao nešto što se protivi biblijskom nauku, bio bih spreman odmah to javno opovrgnuti. Premda po crkvenim zakonima onaj tko je optužen treba biti pismeno obaviješten prije negoli se provede crkvena cenzura, mene su bez toga ograničili u provođenju mojih dužnosti.

Savjest me nije optuživala pred Bogom, no svedjedno sam se obratio nunciju i zamolio da mi se dopusti ponovni razgovor s biskupom. Taj put je biskup bio malo ljubazniji, ali sam ipak odlučio napustiti Rochu. Nakon osam dana odmora preuzeo sam mjesto svećenika u Rio Brancu.

Nijedan drugi temelj osim Krista

Ti dani promišljanja pomogli su mi da bolje upoznam Bibliju. Što sam više čitao, to veće je bilo uvjerenje da se Rimaska crkva potpuno odvojila od duha Evandjelja. Razloge koji su, na posljetku, doveli do mog napuštanja Rimokatoličke crkve potanko sam iznio u jednoj knjizi. Naziv joj je *Why I Embraced the Priesthood and Why I Left it (Zašto sam prigrlio svećeništvo i zašto sam ga napustio)*.

Sve spada na mjesto koje mu pripada: Krist je temeljna Stijena svoje Crkve, a ne Petar; mjerodavna je Biblija, a ne Predaja; djevica Marija je majka Otkupiteljeva, a ne Majka Božja; sveti Božji ljudi su nam primjeri, a ne posrednici.

U katoličkoj Bibliji sam otkrio da Bog u svojoj drugoj zapovijedi nije samo zabranio štovanje slika i kipova, nego i njihovu izradu: *Nemoj praviti sebi nikakav klesani lik ili ikakvo obličje bilo čega ... Nemoj im se klanjati niti im služiti* (Izlazak 20,4-5). Tu zapovijed je Rimokatolička crkva izostavila u svojim katekizmima.

O svećeničkoj službi Rimokatolička crkva naučava:

1. Svećenika, koga se naziva “ocem” (pater), Bog je postavio da naučava vjernike.
2. Da bi se dobilo odrješenje, grijeha je potrebno ispovjediti svećeniku.
3. Spasenje se može postići samo putem svećenika i putem Crkve. No Bog u svojoj riječi naučava:

1. Nikoga na Zemlji ne smijemo nazivati “ocem”, zato što je naš Otac Bog; Krist je naš Vođa, a Sveti Duh nas poučava i vodi u svu istinu (Matej 23,0-10; Ivan 14,26 i 16,13).

2. Grijeh se treba priznati Gospodinu, i na taj način čisti nas se od svake nepravdnosti (1. Ivanova 1,8-10).

3. Nema pod nebom drugog imena danog ljudima po kojem se trebamo spasiti, osim imena Krista Isusa, koji je na križu umro za grešnike (Djela apostolska 4,12 i 5,31; Hebrejima 7,25).

Budući da se više nisam mogao boriti protiv Boga, protiv Njegove riječi i protiv vlastite savjesti, na posljetku sam se odlučio prepustiti Bogu u ruke i odvojiti od Rimske crkve. Više negoli jedanput ispunila se Kristova riječ: “Upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi” (Ivan 8,32). Ja nisam učinio ništa drugo osim što sam postupio po ozbiljnom upozorenju zapisanom pri gotovo samom svršetku Biblije: *Izidite iz nje, narode moj, da ne budete dionicima njezinih grijeha i da ne primite od njezinih pošasti* (Otkrivenje 18,4).

Kao što je to bio apostol Pavao, i ja sam danas navjestitelj Evanđelja: *No, dobivši pomoć Božju, sve do ovoga dana svjedočim i malome i velikome ... da će Krist ... naviještati svjetlo narodu i poganim* (Djela apostolska 26,22-23).

***

José Manuel de León bio je u sjemeništu zajedno José Borrásom. Nakon što su obojica pronašla biblijsku vjeru, sreli su se u Madridu i podijelili svoja iskustva. Mnogo godina je José Manuel bio vjeran Gospodinov sljedbenik i svjedok. Na posljetku je živio u Urugvaju, u domovini svoje supruge.